

Максимчук Я.С.

к.е.н., асистент

Логин В.В.

студентка

Національний університет «Львівська політехніка»

ПОЗИТИВНІ ТА НЕГАТИВНІ РЕАЛІЇ РОЗВИТКУ УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Україна – держава, яка перебуває на новому етапі формування та розвитку своєї подальшої діяльності та становлення позиції на міжнародній арені. Для України євроінтеграція є невід’ємною та ключовою подією у сьогоденні. Вступ у Євросоюз є стратегічною тактикою та метою України, – це важливий крок для побудови розвинутої країни, реалізації встановлених цілей а також для знаходження свого місця на розвинутому глобальному ринку.

Інтеграційні процеси є важливим наслідком еволюційного, належного та закономірного взаємозв’язку систем світу [1]. Інтеграція України у Євросоюз характеризується низкою особливостей та переваг. Розглядаючи політичний аспект, можна проаналізувати, що даний захід дозволить досягнути політичної стабільності, демократії та покращення специфіки законодавства у країні. Вступ у Європейський простір гарантуватиме Україні ефективну координацію дій з учасниками союзу в межах державної безпеки, контролю використання та розповсюдження зброї, контрабандою та наркобізнесом. У сфері економіки інтеграція допоможе нарощувати потужність і темпи зростання діяльності. Україна матиме стимул для покращення свого функціонування у європейському просторі, а також для неї буде спрощено доступ до новітніх технологій, необхідної інформації та інвестиційного капіталу. Євроінтеграція виступає головним шляхом для модернізації економіки, розвитку технологічного аспекту, залучення нових інвестицій, забезпечення населення робочими місцями, покращення конкурентоспроможності українських товарів тощо [2]. Вона відкриває нові можливості та перспективи для співпраці з країнами, які характеризуються високим рівнем розвитку. Соціальними привілеєм членства для України слугуватиме високий та належний рівень соціальних стандартів, захист прав громадян а також покращення розвитку системи охорони довкілля. Українці матимуть змогу вільно влаштовуватись на роботу з належною заробітною платнею в сприятливих умовах, а також отримуватимуть гарантії соціального забезпечення, страхування, охорони здоров’я та освітньо-культурної програми, які відповідатимуть встановленим умовам Європейського зразка. Буде спрощений режим перетину кордону. Розглядаючи торговельно-економічний аспект, можливими є такі переваги: Україна відкриє для себе нові ринки збуту продукції, будуть спрощеними умови виходу та праці на них (передбачатиметься зниження ставки тарифного мита та інших бар’єрів). Україна матиме можливість для реалізації вітчизняної продукції на міжнародному ринку, що сприятиме нарощенню експорту та поповнення державного бюджету, долаючи присутні тіньові операції.

У Євроінтеграції для України також є низка негативних особливостей. Однією із них є залежність України від Європейських лідерів (часткова втрата суверенітету), небезпека щодо залучення у військові конфлікти, загострення демографічного спаду та наявність переміщення кваліфікаційних працівників. Значною негативною особливістю є можливий занепад традицій та культурних цінностей, які формувались в розрізі історії держави. Євроінтеграція може бути причиною погіршення взаємовідносин із країнами, які є членами СНД. Для України є можливим занепад дрібного та середнього бізнесу, а також неспроможність конкуренції деяких нерозвинутих галузей та вітчизняних продуктів на міжнародному ринку, які не відповідають стандартам.

Аналізуючи усі особливості входження України у ЄС, варто відзначити, що цей етап є вирішальним та логічним значенням щодо прагнення України здійснити новий крок на зустріч майбутньому та прогресивному розвитку.

1. Матюшенко І. Ю. *Євроінтеграція України в системі міжнародної економічної інтеграції: навч. посібн./ І. Ю. Матюшенко, С. В. Беренда, В. В. Резніков.* – Х.: ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2015. – 504 с.

2. *Європейська інтеграція: Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів І.А.Грицяка та Д. І.Дзвінчука.* — Івано-Франківськ: Місто НВ, 2013. – 264 с.

Мар'янович М.Е.

аспірант

Національний університет «Києво-Могилянська академія»

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОЄКТІВ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА: ПЕРСПЕКТИВИ ДЛЯ УКРАЇНИ

У сучасних умовах державно-приватне партнерство (далі – ДПП) визнано одним з найбільш ефективних механізмів залучення інвестицій приватного сектору в інфраструктурні проєкти. Існує багато підходів до визначення ДПП. Проте найбільш вдалим, на нашу думку, є підхід Світового банку, який дає таке визначення ДПП – «це угоди між публічною та приватною сторонами з приводу виробництва і надання інфраструктурних послуг, які укладаються з метою залучення додаткових інвестицій і, що ще більш важливо, як засіб підвищення ефективності бюджетного фінансування» [1].

ДПП може мати різні форми реалізації. Найбільш розповсюдженою формою є концесія. Водночас, в рамках ДПП застосовуються й угоди про спільну діяльність, оренди з інвестиційними зобов'язання, а також змішані угоди.

Сфери діяльності, в яких може бути використане ДПП, є досить різноманітними. Механізми реалізації проєктів ДПП, а також форми взаємодії публічного та приватного секторів щодо розбудови сучасної інфраструктури різняться за регіонами та країнами.

Застосування цього механізму широко розповсюджено у країнах Європейського Союзу (далі – ЄС). За даними Європейського Експертного Центру ДПП [2] у 2016 році в країнах ЄС фінансового закриття досягли 69 проєктів державно-приватного партнерства загальною вартістю 12 млрд. євро.

Більш за все проєктів ДПП реалізовано у таких країнах як Туреччина, Німеччина, Словачія, Франція, Велика Британія, Італія, Австрія. За останні п'ять років країнами - лідерами у вартісному та кількісному вираженні щодо реалізованих проєктів ДПП стали Велика Британія та Франція. Так, у 2016 році Велика Британія уклала 28 угод ДПП сукупною вартістю 3,8 млрд. євро, а Франція – 16 угод ДПП сукупною вартістю 2,4 млрд. євро. Загальна доля проєктів ДПП у Великій Британії та Франції, які досягли фінансового закриття у 2016 році, склала 64 %.

В країнах ЄС проєкти ДПП переважно реалізуються у таких сферах, як: освіта, транспортна інфраструктура, охорона здоров'я, оборона, природоохоронна, телекомунікаційна.

Нещодавно, державно-приватне партнерство стало розглядатися й як один з фінансових механізмів забезпечення сталого розвитку у світі, що є надзвичайно актуальним в контексті досягнення Цілей Сталого Розвитку ООН до 2030 року.

У 2016 році сферами, у яких фінансового закриття досягли найбільше проєктів ДПП, стали: транспортна, охорона здоров'я та освітня. Найбільшим у вартісному вираженні є транспортний сектор: загальна кількість укладених договорів – 11 на суму 3,7 млрд. євро.